

Rubén Juárez

DOOR GERARD VAN DUINEN

Titel: Los Cosos de al Lao

Tekst en muziek: Marcos Larrosa en José Canet

Opname: Rubén Juárez (*El álbum blanco de Rubén Juárez, 2002*)

In de rubriek Prachtig! probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Vind de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

Een oude Prachtig! nalezen? Kijk op www.gerardvanduinen.com

- 00:00 Wat een waanzinnig klankeffect. Rúben Juárez fluit een intro en begeleidt zichzelf op bandoneon, waar hij het melodietje een kwart hoger speelt. Of speelt de bandoneon nu de belangrijkste melodie, en begeleidt hij die met zijn gefluit? Hoe vaak ik ook luister, ik kan het niet beslissen. Het klinkt *weird* maar ook fantastisch.
- 00:31 In de jaren zeventig was Juárez de jonge god van de tango, übercharmant en misschien een beetje te glad. Hij zong even goed als hij bandoneon speelde en deed dat tegelijkertijd - iets wat maar zelden vertoond wordt. Hier in 2002 is hij een dikke oude man, en glad kun je hem niet meer noemen. Zingen doet hij nu met een edge, en zijn bandoneonspel is alleen maar beter geworden.
- 01:00 Luister naar die rare hoge noten: knetterdissonant! Doet hij dat nu expres? Of drukt hij per ongeluk een verkeerde knop in? Ik kan het allebei geloven. Alles wat Juárez doet is één en al overtuigingskracht. Hoor maar hoe hij het eerste couplet krachtig afsluit.
- 01:19 In het refrein legt hij in de bandoneon een sterk swingend ritme neer. Het basisritme met zijn linkerhand, en zijn rechterhand speelt perfect getimed tegenaccenten. Ondertussen zingt hij de melodie met een overdreven luie frasering. Zo erg dat ik halverwege niet meer weet wie ik moet geloven: zijn handen of zijn stem. Waar is de één? Heerlijk als hij het weer recht trekt en een versnellinkje maakt. "Daarom dansen ze, bij dinges van hiernaast."
- 01:51 Tussenspel: een bak vol bandoneonclichés. Ongecompliceerd en met een bestudeerde achteloosheid uitgevoerd. Perfect.
- 02:05 En nog meer effectbejag: nu zet hij zijn meest gevoelige stem op. Je kruipt dichter naar de luidspreker. Een kleine uithaal als hij op "su" belachelijk lang blijft hangen voor hij doorgaat met een "tristeza" waarbij de tranen spontaan in zijn ogen springen. En door met de heftige sfeerwisselingen! Ruig en heftig, hoor de diepte in de begeleiding. En dan een bijna smekend einde van dit deel.
- 02:49 In het laatste refrein neemt hij nog meer terug. Zijn zingen is nu bijna spreken geworden. En de begeleiding is uitgekled tot minimale maar zeer effectieve akkoorden in de rechterhand. Als hij dan natuurlijk uitbarst in "Ha vuelto la piba" kan ik de bandoneon even niet meer volgen. Dat maakt niets uit - in een maat zit hij weer goed. Drama, heftigheid, vetheid... alles gaat in de overdrive in het slot van dit stuk. Prachtig! ■